Viorica Cortez, acasă de Crăciun

(Grigore Constantinescu – 18 decembrie 2007)

Darurile de Crăciun încep să se ofere din vreme, poate pentru ca să nu se creeze o anumită neliniște și stare de suprapunere a ocaziilor.

Între aceste daruri, secolul XX ne-a oferit arta a doi mari cântăreți, cu măcar 50 de ani de carieră artistică – baritonul Renato Bruson, cântând „Rigoletto” pe scena Operei Naționale și mezzo-soprana Viorica Cortez, solistă a concertului Filarmonicii, pe scena Ateneului Român. La valori egale ca performanțe și faimă, am optat pentru artista româncă venită de la Paris pentru sărbătorile Crăciunului acasă, la București. Prilejul este fericit, de a o revedea la o manifestare de lux a Filarmonicii, sponsorizată de Merecedes Benz pentru tot ce înseamnă condiții de sărbătoare.

La pupitrul Orchestrei de Cameră, maestrul Cristian Mandeal a ales trecutul clasic – Corelli, Haydn, Leopold Mozart – pentru a ne crea acel climat special al elitei stilistice, la care a avut acces, cu „Colinda” din Divertismentul Rustic și Sabin Drăgoi.

Publicul venise însă pentru Viorica Cortez, al cărei renume este încă îmbietor pentru melomani. Ascultând-o, mi-am reamintit de începutul anilor '60, când am urmărit-o ca o valoare tânără în Concursul de Canto „Enescu”, apoi de debutul prin anii '70 debutând în „Carmen” la Operă, apoi de toate rolurile care au precedat plecarea din România spre marea carieră internațională. La fiecare revenire, în anii de după '90, cortegiul amintirilor s-a mai îmbogățit cu câte ceva din personalitatea sa carismatică, din arta cuvântului cântat și dulceața modulațiilor.

Acum, într-un program care propunea mai multe cântece de sărbătoare din varii epoci, i-am regăsit aceiași frumoasă prezență muzicală, capabilă să prefere ecourile de sentiment, uitând accentele dramatice. Cum a cântat și cum știe încă să cânte Viorica Cortez, rămâne pentru cei care au admirat-o o perpetuă stare de bine. Anii care au trecut, acum mulți la număr pentru artistă și cei care i-au cunoscut drumul, nu umbresc cu nimic satisfacția reîntâlnirii, lângă pomul de Crăciun de la Ateneu. Poate, cei mai tineri se întreabă, pe drept, de ce nu mai apar asemenea mari artiști. Întrebare valabilă și pentru Bruson, fără răspuns nici pentru Cortez. Asemenea mari artiști ne-au fost dăruiți de destin, făuriți din talent, muncă și iubire pentru artă. Condiții poate astăzi mai greu de îndeplinit împreună, ceea ce face ca realitatea imediată să aibă primatul pragmaticului. Cred că asta explică abandonul de ultimă oră al Angelei Gheorghiu, de la aceleași sărbători, de la un alt posibil Concert de Crăciun, amânat pentru anul viitor.